

ОТВОРЕНО ПИСМО 4 РЕПРЕЗЕНТАТИВНА СИНДИКАТА ШТА АКО НИСМО НЕРАДНИЦИ И ПАРАЗИТИ ?

Ускоро креће нова школска година, као и увек, са различитим очекивањима деце и родитеља да са вољом крећу у нова сазнања, дружења и сазревања, а наставника и запослених да ће бити уважени на начин који одражава и њихову пресудну улогу у том процесу.

Једно од питања око којих ваља (и мора) да буду питани је измена законске регулативе којом ће се унапредити функционисање целокупног образовног система и квалитета јавног образовања.

Друго, да се утврди (и поштује) договор о праћењу раста плата како бисмо (макар делом) тиме наговорили будуће студенте да пожеље да буду наставници.

Међу десетинама хиљада наставника основних и средњих школа у Србији сигурно има и оних који се не би могли назвати достојни високих захтева професије, али огромна већина је сигурно своје професионално опредељење засновала на чврстој уверености у свој позив који часно и са вољом испуњавају упркос олако изреченим неоправданим сумњама углавном изражених у ковитлацу друштвених мрежа и смутњи.

Али свакако међу њима нису осведочени нерадници и паразити, како је то изречено од стране особе која је прва међу свима нама задужена да пажљиво бира јавну реч и њене могуће последице.

Све што је супротно стандардима одговорне квалификације наставника и свако непоштовање норми може се (и мора) санкционисати јер за то постоје разрађени механизми. Али у најмању руку није пристojно укупну професију од које се много тражи, а још више очекује, назвати нерадницима и паразитима.

Напредак води већина која је и на висини задатка и спремна на изазове. Њих треба да подржимо и подстичемо.

Ако не може и практично, оно макар пристojним речима.